

2015. január 18.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim
Istentisztelet

„⁹„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, **szenteltessék meg a te neved...**” Mt 6,9b

Drága Gyülekezet!

Az elmúlt alkalommal egy sorozatot indítottunk el, melyen Jézus Krisztustól tanult imádság szavait, mondatait tanulmányozzuk. Ez az az imádság, melyet minden ember kivétel nélkül tud, ismer, melyet a legtöbb alkalommal mond el, s így meg van a veszélye, hogy sok esetben már automatikusan, átélés, átgondolás nélkül hagyják el ajkunkat ezek a fontos és súlyos mondatok.

Egy rövid ismétlés erejéig tekintsünk vissza, hogy a múlt alkalommal mit is tanított nekünk az Úr a mondat első felében. Először is fontos volt látni, hogy Jézus az imádságról tényként

beszél, nem definiálja, magyarázza, hanem természetes módon beszél róla. Azért mert, minden ember szívébe belekódolta, hogy a bajban, szükségben lévő ember megszólíthatja, kiálthat Őhöz. Az imádság egy megszólítás, egy könyörgő segítségül hívás, egy bajban lévő embernek a segélykiáltása. Amikor az imádságról beszélünk, akkor nem kell magyarázni, mert minden ember tudja, hogy mi az. A legtöbb esetben, amikor az ember szorult helyzetben van, amikor kilátástalanság veszi körül, még akkor is, ha az imádságra soha senki nem tanította, ha senki nem kulcsolta össze a kezét, ha teljesen kimaradt az életéből az imádság, akkor is tudni fogja, hogy egy ilyen szorult, reménytelen helyzetben is imádkozhat. Az imádságban pedig úgy szólíthatja meg Őt, olyan gyermeki bizalommal, mint édesapját. Egy olyan édesapát, aki meghallgat, odafigyel rám, válaszol – s Ő minderre ígéretet is adott. Emberekben – bennem is – mindig csalódhatunk, mindig okozhatunk meglepetéseket – sok esetben negatív meglepetéseket, csalódásokat –, de akik Benne bíznak, azok soha sem fognak csalódni, mert Ő úgy szeret

bennünket, ahogy vagyunk. Nincsen követelmény, – vagy feltételista, Ő senkivel szemben nem támaszt feltételt, hogy akkor, ha..., mert..., jegyezzük jól meg: „úgy szeret ahogy vagyunk!”. A tékozló fiú példázatában is ezt láthatjuk. A fiú ápolatlanul, büdösen, moslékos szagúan mehetett az Ő apjához. Vagy a samáriai asszony történetében olyan tönkrement étellel, zilált házassági háttérrel kaphatott az élő vízből, abból, amit Jézus kínált fel. Vagy az a Zákeus, aki lopott, csalt, mindent magának szerzett meg, mert a törvények még erre is lehetőséget adtak, ez a Zákeus felismert, hogy Isten országában más törvények uralkodnak, s úgy tolvaj köntösben odamehetett elé, beszédbe elegyedett vele, bement a házába, közösséget vállalt vele, mert azt az elesett életű, magányos embert is nagyon szerette. Olyan jó azt látni a Szentírásban, hogy bármilyen háttérrel rendelkező emberről is legyen szó, mindenfajta élethelyzetben élőt megtalálhatunk. S reménység szerint, majd egyben te is magadra ismeresz, s rádöbbenesz arra, „te vagy az az ember”, s neked is kegyelmét kínálja fel, neked is meg tud és

kész megbocsátani. Legyen az házasságtörő, parázna, hazug, vagy tolvaj, elkeseredett, válságban lévő, elveszett ember, mindenkinek új életet kínál fel, mert Ő nem a múlton rágódik, hanem az, aki Ő hozzá megy, azt Ő semmi képen ki nem veti (Jn 6,37). Ezért szólíthatjuk Őt Atyánknak, mehetünk Hozzá bizalommal, ahhoz az Istenhez, aki szent és mindenható.

A következőkben arról hallhatunk, hogy Az, akit mi megszólíthatunk, Atyánknak nevezhetjük, ki is Ő valójában? Kivel állunk szemben? A múlt alkalommal arról is hallhattunk, Ő olyan Atya, aki nem érezteti velünk, hogy ki Ő és ki vagyunk mi! Pedig Ő valójában a mindenható Isten, aki átlátja az egész mindenséget, mindent tud, mindent lát, hisz Az, aki teremtette ezt az egész számunkra felfoghatatlan univerzumot Ő ezt átlátja. Az Ő figyelme nem csupán a földre korlátozódik, hanem az egész világmindenséget ismeri és látja („**Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban**” ApCsel 17,24). Gondoljunk bele, hogy az

emberiség több ezer műholdat küldött már föl az Űrbe, különböző adatok szerint kb. 10-15 000 műholdat lóttak fel 1957 óta, amelyek figyelik a földet, adatokat gyűjtenek, információt közölnek, azt hinné az ember, hogy nincs olyan szeglete ennek a földnek, amit nem látnak, s akkor lezuhan egy maláj gép, s a mai napig – tavaly március 8. óta – azt sem tudják, hogy hol keressék, semmit nem tudnak, egyszerűen eltűnt a radarképről. Ennyire sebzékeny az ember technikája, és végesek az ismeretei. Egy-egy ilyen alkalommal, tragédia kapcsán szembesül az ember a korlátaival. A mindenható, szent Istenről azt írja Pál apostol: „³³**Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!** ³⁴Ugyan „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? ³⁵Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?” ³⁶Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké.” Róm 11,33-36. Őröla azt kell tudni, hogy kikutathatlan, megfoghatatlan, felfoghatatlan, de nem megismerhetetlen. S

nekünk ez az, ami igazán fontos. Ő megismerhető. A szent Istent Jézus Krisztusban ismerhetjük meg, került egészen közel az emberhez, lett megismerhetővé, kézzelfoghatóvá a szeretete, a kegyelme, az irgalma, a megbocsátása. Ő lehajolt hozzám, lejött abba a mélységbe, amiben voltam, istentelen állapotomhoz közel jött, velem, bűnössel közösséget vállalt, bűneimet ismerte, sőt bűneimet magára vette, az engem sújtó ítéletet helyettem elhordozta, bűnné lett értem, hogy engem igaznak lásson. Az én gaz életemet igazgá tette, engem, gazembert igaz emberré tett Jézus Krisztus által. Tehát a szent Isten az Ő Fia által lett emberré, lett ugyan olyan, mint én, kivéve, hogy Ő nem bűnössé, hanem bűnné lett értem, s így hordozta el az én bűneimnek a büntetését. Tehát a Szent bűnné lett! Azonban az Ő szent mivolta megmaradt. Mindaz, ami bennem ott van, jelen van, az Benne nincs meg. Minden fogyatkozásom, alkalmatlanságom, méltatlanságom, érdemtelenségem ott van az én életemben, s mindezt áthatja a bűn. Ez teszi teljesen romlottá az én életemet. Lehet, hogy emberileg, emberi mércével jó vagy, de az Isten

szemében ez nem érdem, ez nem lehet hivatkozás. Nem hivatkozatsz arra, hogy mások milyenek, és te milyen vagy. Nem az a mérce, hogy milyen ember vagy a másikhoz képest! Istennél nem ez a mérce, hanem egyedül az, hogy a teremtéskor Isten milyenek teremtette az embert, milyen volt vele, milyen volt az emberrel való kapcsolata. Milyen lehetne a Vele való közösség, milyen lehetne az Ő jelenlétében élni, milyen a szent Istennel való élet. Ő sosem más emberhez mérte az életet, hanem ahhoz, milyen lehetne a te életed Vele. Neki ez a mérce! Ő tudja, milyen lehetne vele az életem, s azt is tudja milyen az én elrontott életem. Látja azt a hatalmas különbséget. Azt a számomra teljesen áthidalhatatlan különbséget. Látja azt, hogy az én elrontott életem nem megszenteli, hanem megszentelteleníti a nevét. Pedig Ő azért teremtett, hogy dicsőséget szerezzek neki, hogy Őt imádjam, hogy Neki és Vele éljek. Neki ez a mérce! S mindaddig, amíg nem Vele élek közösségben, amíg hitrejutott, újjászületett emberként nem az Ő dicsőségét munkálom, nem az Ő nevét imádom, életem trónján

nem Ő ül, addig nem megszentelem, hanem megszenteltelenítem a magam életében az ő nevét. Amíg nem adom át az uralmat Neki, addig nem az Ő dicsőségére élek. Megszentelni az ő nevét a magam életében azt jelenti, különbnek tartom mindennél, többnek tartom Őt. Ahogy Ő a Legdrágábbról, az Ő Fiáról kész volt lemondani, a halálba, a keresztre küldeni értem, mert mindennél jobban szeretett, ezért Ő minden követ megmozgatott, s az Ő Fiának halálába az egész világ megrendült. Mivel Ő mindennél jobban szeretett engem, ezért ez a „mindennél” jelenti számomra is, hogy mindent Neki rendelek alá. Ő mindennél drágább lesz számomra. Megszentelni az Ő nevét azt jelenti – noha Ő nélkülem is szent – odaszentelem neki mindenemet. Neki szentelek mindent, mert Ő méltó rá. Az időmet, az erőmet, a szolgálatomat, a pénzemet, a szívemet, a lényemet, mindenemet. Mindenem az Övé. „Szenteltessék meg a te neved” annyit tesz, mint számomra Ő szent és sérthetetlen. Annyian megszenteltelenítik, annyian megsértik, káromolják, megszomorítják Őt, de számomra az Ő neve szent és

sérthetetlen, s ezt szóvá is teszem a környezetemben. Ő nekem mindennél fontosabb. Ahogy az ember, ha a felségét, a szüleit, a családját szidják a jelenlétében, akkor azt az illető szóvá teszi, mert fáj neki, akkor a számára szent és sérthetetlen Isten is fontos lesz számára. A „megszentelni” azt jelenti, az én életemben nekem Ő szent, így is élek, így is beszélek, ezt mutatom mások felé is, mert belülről fakad, hogy Ő szent számomra.

Drága Gyülekezet!

Adja az Úr, hogy a megszentelés imádságomban és életemben egyaránt megmutatkozzék, hogy az Ő arca ábrázolódjék ki rajtam, s Övé legyen az imádat és a dicsőség. Válgák valósággá számomra ezek a szavak: „Miatyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved”!

Ámen!